

Niemen nokassa

Nokassa niemen istui nuorukainen
hiljaa kohotessa autereen.
Itselleen hän oli kummajainen:
sairastunut tautiin hirmuiseen.

Sielussansa hiljaa aalto nousi
– kuten edessänsä – järven veen.
Vaan sielussansa järvellä hän sousi
kera neidon laulain hiljakseen.

Vaan nokassa niemen istui nuorukainen.
Yö se oli oudon autereen.
Ja tauti kiduttava, pirumainen
kouraisi taas häntä sydämeen.

Sielussansa lemmen aalto nousi:
sydäntä se lailla vuoroveen
– tuo lemmen tauti – vei ja taittui jousi
nuorukaisen järjen murtuneen.

Nokassa niemen kärsi nuorukainen,
keskestä kun öisen autereen
nousi etehensä pannahinen,
kouko kauan sitten nukkuneen.

Sielussa tuon aalto kerran nousi
kuten nuorukaisen murtuneen.
Monta kertaa veneellänsä sousi.
Se kerran luokse nuoren neitsyeen.

Nokassa niemen kerran nuorukainen
– nyt kouko – pyörtehisssä autereen
oli ollut – ilta jumalainen! –
kera rakkaimpansa mielikseen.

Mutta mielikuvissaan vain nousi
aalto kätkemäänsä lempehen.
Siellä kuvitelmissansa sousi
tuo aikoinansa kera impyen.

Nokassa niemen kuuli nuorukainen
nyt viipyessä öisen autereen
kuinka pannahinen – maanalainen –
kerran pettyi uniin hiljalleen.

Kauan sitten raukka yksin sousi
lemmen kiristyissä kaulalleen.
Aallot pilkaten ne laski nousi.
Siihen kertomus jäi nukkuneen.

Nokassa niemen istui nuorukainen
vetäytyissä aamun autereen.
Lempensä hän kiros. Painajainen
on leikki mielen siihen langenneen.

Edessänsä aalto hiljaa nousi.
Sille nuorukainen hiljakseen
vannoi ettei mielelleen hän soisi
kuvitelmaa – ruokaa taudilleen.